

Arrest

nr. 199 233 van 5 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Capucienenlaan 63
9300 AALST

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P. ROELS, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die op 28 augustus 2008 werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Bergen voor inbreuken op de drugswetgeving, werd op 12 december 2008 gerepatrieerd naar Marokko. Op 28 september 2009 is verzoeker het voorwerp van een politiecontrole te Antwerpen naar aanleiding van een gecoördineerde actie tegen drugsoverlast. Verzoeker werd op 12 april 2011 het voorwerp van een politiecontrole te Kontich naar aanleiding van verdachte handelingen op het Stationsplein. Op 14 november 2013 werd verzoeker veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen voor een inbreuk op de drugswetgeving.

1.2. Op 17 november 2017 werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Verzoeker werd overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas.

1.2. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen vijf of zes jaar geleden België is binnengekomen, diende op 30 november 2017 een asielaanvraag in. Op 1 december 2017 werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

1.3. Op 16 januari 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker op 16 januari 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 30/11/2017

Overdracht CGVS: 18/12/2017

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 52/2, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen.

U werd gehoord voor het Commissariaat-generaal via videoconferentie op 4 januari 2018 van 10 u tot 11 u 30 in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. Gedurende gans het gehoor werd u bijgestaan door uw advocaat meester Theunissen loco meester Roels.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Marokkaan afkomstig uit Beni Chiker in de provincie Nador. Omwille van familiale en economische redenen verliet u omstreeks 1985 Marokko en vertrok illegaal naar Spanje, waar u ongeveer een twintig jaar verbleef en werkte. U beweerde in Spanje over een verblijfsvergunning te beschikken die om de vijf jaar werd verlengd. Toen de economische crisis in Spanje toesloeg, besloot u omstreeks 2005 naar België te reizen om hier te werken. Uit de informatie van het administratief dossier blijkt dat u op 28 augustus 2008 veroordeeld werd tot 2 jaar wegens inbreuken op de drugswetgeving. Reeds op 12 december 2008 werd u naar Marokko gerepatrieerd. In 2009 bevond u zich opnieuw op het Belgisch grondgebied daar er u op 28 september 2009 een bevel werd betekend om het grondgebied te verlaten waaraan u geen gevolg heeft gegeven. Op 14 november 2012 heeft u een veroordeling van vijf jaar opgelopen voor inbreuk op de drugwetgeving. Terwijl u in de gevangenis zat werd u een beslissing vanuit Spanje betekend waarbij uw verblijfstatuut in Spanje werd ingetrokken. Op 10 november 2017 werd u in het kader van een mogelijke repatriëring naar Marokko opgesloten in het Centrum voor Illegalen in Merksplas. U beweert niet naar Marokko te kunnen terugkeren omdat u daar niemand meer heeft, omdat het voor u moeilijk is om werk te vinden en omdat u onvoldoende geld heeft om uw medische behandeling in Marokko te bekostigen. U legt geen enkel document voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Marokko diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Marokko alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de Wet over Subsidiaire Bescherming zou lopen.

In eerste instantie moet worden opgemerkt dat uw ingeroepen problemen louter van interpersoonlijke (familiale) en economische aard zijn en niet ressorteren onder het Vluchtelingenverdrag dat voorziet in het verlenen van internationale bescherming aan personen die hun land van herkomst verlaten hebben uit een gegronde vrees voor vervolging omwille hun nationaliteit, etnie, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. U was politiek niet actief, u behoort tot de religieuze meerderheid van uw land en u heeft volgens uw verklaringen nooit problemen met de Marokkaanse autoriteiten gekend. U beweert weliswaar Berber te zijn maar rept nergens in uw verklaringen met een woord over eventuele problemen die u zou kennen omwille uw etnische achtergrond.

U beweerde niet naar Marokko te kunnen terugkeren omdat u daar geen werk kon vinden en er niemand meer kende. Opgemerkt dient te worden dat het Commissariaat-generaal gedurende het gehoor meermaals vragen heeft gesteld over uw familie en waar ze verblijven. U zegt dat u broers en een zus in Spanje heeft maar wil verder niets over uw familie vertellen. U beweert dat u problemen kent en enkel daarover wilt vertellen. U beweert verder dat uw vader nog in Marokko woont maar dat die hertrouwd is en u ook met hem geen contacten heeft. Wanneer er werd gepeild of u nog contacten heeft in Marokko, maakt u er zich van af door te stellen dat u daar niemand meer kent en enkel over uw eigen problemen wilt spreken.

Dat u in het geheel niemand zou kennen in Marokko is gezien het feit dat u verklaarde nog naar Marokko te zijn teruggekeerd moeilijk te geloven. Dat u vragen over uw familiale situatie in Marokko trachtte te ontwijken doet eerder vermoeden dat u geen zicht wilt geven over een eventueel netwerk dat u nog waarschijnlijk in Marokko heeft (zie gehoorverslag CGVS, p. 2 en p.3). Verder stelde u Marokko te hebben verlaten omdat u familiale problemen had zoals jaloezie en degelijke. U gevraagd die familiale problemen te preciseren komt u niet verder dan dat u geen werk had en niet wist waar te logeren (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Dat u in Marokko moeilijk werkt kunt vinden en niet weet waar te verblijven zijn redenen van economische en sociale aard en ressorteren niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Dat u in Marokko nergens zou kunnen verblijven wordt trouwens door de ontwijkende antwoorden die u gaf omtrent vragen over uw netwerk ernstig in twijfel getrokken.

Voorts zegt u dat Marokko geen democratie is, er geen wet bestaat en dat niemand daar kan overleven en er geen mensenrechten zijn. Preciseren waarom u daar ernstige schade van zou kunnen ondervinden kunt u echter niet. U blijft bij algemeenheden dat u zich afvraagt waarom u precies naar Marokko terug moet, dat er daar niets is en dat men daar niet kan overleven (zie gehoorverslag CGVS, p. 4)

Verder beweerde u ook niet naar Marokko te kunnen terugkeren omdat u ziek bent en in Marokko onvoldoende verzorging kunt krijgen. Wat betreft de door u aangehaalde medische problemen, dient te worden opgemerkt dat deze geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Ingevolge artikel 76bis van de Vreemdelingenwet, ingevoegd door artikel 363 van de Wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (I)(1) dient u voor een beoordeling van medische elementen, een aanvraag van machtiging tot verblijf te richten aan de minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter, paragraaf 1, van de wet van 15 december 1980.

Tot slot kan nog worden opgemerkt dat uw asielaanvraag laattijdig is. Van een asielzoeker die nood heeft aan internationale bescherming kan worden verwacht dat hij onmiddellijk een asielaanvraag doet in het land waar hij aankomt en waar die mogelijkheid bestaat. Wanneer u werd geconfronteerd met het laattijdig karakter van uw asielaanvraag, beweert u dat u nog papieren had van Spanje. Wanneer u werd geconfronteerd met het feit dat die papieren van Spanje reeds twee jaar geleden vervallen waren, vertelt u dat u ze niet vanuit de gevangenis kon laten verlengen. Dat neemt echter niet weg dat u wel vanuit de gevangenis asiel had kunnen aanvragen indien u daadwerkelijk nood had aan internationale bescherming.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert aan als volgt:

- "- Schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het art. 62 van de Vreemdelingenwet – schending van de materiële motiveringsverplichting ;*
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- Schending van de zorgvuldigheidsverplichting ;*

4.1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat de verzoeker geen gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt, wegens:

- laattijdig indienen van een verzoek tot internationale bescherming;
- de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas
- geen ernstige vervolgingsfeiten in de zin van de Vluchtelingenconventie;

De verzoeker kan het niet eens zijn met de motivering van de bestreden beslissing.

4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht omtrent de motieven.

Uit het verder uiteengezette zal tevens blijken dat het Commissariaat-generaal niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie tot haar conclusie is gekomen.

De beslissing zal bijgevolg hervormd, dan wel vernietigd moeten worden.

4.3. Laattijdige asielaanvraag

Artikel 50 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vreemdeling die het Rijk binnenkomt of binnengekomen is zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden en die de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus wenst te verkrijgen, moet op het ogenblik dat hij binnenkomt of, althans binnen acht werkdagen nadat hij is binnengekomen, een asielaanvraag indienen.”

Verwerende partij baseert zich dan ook in haar weigeringsbeslissing op een foutieve veronderstelling dat verzoeker bij zijn aankomst ten alle tijde rationeel diende gehandeld te hebben door onmiddellijk bij aankomst een asielaanvraag in te dienen.

Verzoeker heeft inderdaad geen asielaanvraag ingediend bij zijn aankomst in België in 2009/2015.

Dit mag echter geen argument vormen om zijn aanvraag te verwerpen en/of de geloofwaardigheid van zijn vrees in twijfel te stellen.

Artikel 10, §1 van de Herschikte Procedurerichtlijn voorziet immers:

“De lidstaten zorgen ervoor dat verzoeken om internationale bescherming niet worden afgewezen of van behandeling worden uitgesloten louter op grond van het feit dat zij niet zo snel mogelijk zijn gedaan.”

Ook de UN High Commissioner for Refugees (hierna: UNCHR) heeft al meermaals herhaald dat het laattijdig indienen van een asielaanvraag niet mag aanzien worden als een aanwijzing van een gebrek aan vrees van een asielzoeker. De UNCHR merkt terecht op dat een instantie rekening dient te houden met de factoren die aanleiding hebben gegeven tot een laattijdige asielaanvraag :

“The decision-maker should consider whether the applicant's failure to apply for international protection at the earliest opportunity was due to a desire to achieve security, albeit temporary and in an irregular manner. The decision-maker should bear in mind the effects of disorientation, language barriers, anxiety, and/or fear in this regard. The applicant [...] may be under the control of others who have cautioned against or prevented an application being lodged. Alternatively, an applicant may have delayed making an asylum claim through fear or mistrust of the authorities, or doubts about the procedure rendering a just outcome. The decision maker should also take into account the effect of any trauma experienced. The symptoms of trauma, including avoidance, dissociation, and shame, may mean that an applicant does not make an application for international protection until compelled by circumstances such as the threat of forced return.”

Uit het asielrelaas van verzoeker komt zeer duidelijk naar voor dat verzoeker legaal verblijf had in Spanje maar dat hij deze niet kon verlengen omdat hij in de Belgische gevangenis zat.

Verzoeker legt aldus op een afdoende wijze uit waarom hij pas op 30.11.2017.

Pas naar aanleiding bij zijn opsluiting te Merksplas, kreeg verzoeker informatie over de verplichting tot het indienen van een asielaanvraag.

Het loutere feit dat verzoeker nu pas een asielaanvraag indient, mag dan ook geen afbreuk doen aan zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker kan dan ook geen enkele fout gedaan hieromtrent worden verweten.

4.4 Verzoeker heeft een gegronde reden tot vrees vervolging

Verzoeker is de mening toegedaan dat de vormen van intimidatie en de bedreigingen die hij reeds ondergaan heeft in Marokko, een vervolging uitmaken zoals bedoeld in de Conventie van Genève en artikel 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet.

Het is in casu dan ook relevant om te verwijzen naar artikel 48/7 Vw.:

"het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen."

Dit impliceert een omkering van de bewijslast en dit houdt in dat verzoeker het voordeel van de twijfel moet worden toegekend.

Verwerende partij vraagt echter een onmogelijke bewijslast van verzoeker, temeer omdat zij de volledige geloofwaardigheid van verzoeker onderuit graaft louter omwille van een laattijdige asielaanvraag en het feit dat er ogenschijnlijke tegenstrijdigheden zijn in zijn asielrelaas.

De UNCHR herinnert er ons dan ook aan dat het voor een asielzoeker al te vaak onmogelijk is om elk onderdeel van zijn verhaal te 'bewijzen'.

"It is hardly possible for a refugee to 'prove' every part of his case and, indeed, if this were a requirement the majority of refugees would not be recognized. It is therefore frequently necessary to give the applicant the benefit of the doubt."

Het EHRM bevestigde dit principe van het voordeel van de twijfel:

"The Court acknowledges that, owing to the special situation in which asylum seekers often find themselves, it is frequently necessary to give them the benefit of the doubt when it comes to assessing the credibility of their statements and the documents submitted in support thereof." (EHRM no. 41827/07, 9 maart 2010, R.C. v. Zweden)

Ondanks dat verzoeker het voordeel van de twijfel hoort te krijgen, besluit verwerende partij zonder meer dat verzoeker zijn asielrelaas "compleet ongeloofwaardig" is.

Na een lezing van het interview met het CGVS kan men enkel besluiten dat verzoeker duidelijk getraumatiseerd en heel wat moeite heeft om te praten over de omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot de reden dat hij Marokko ontvlucht is.

Verzoeker vertelt evenwel op een doorleefde, geloofwaardige en spontane wijze de familiale omstandigheden dewelke de reden zijn waarom verzoeker niet meer wilt terugkeren naar Marokko.

Het dient benadrukt te worden dat de familiale omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot de moord op Chief Nana en zijn vader op een doorleefde, geloofwaardige en spontane wijze verteld.

Verzoeker stelt dan ook terecht niet te kunnen rekenen op de bescherming van de autoriteiten van zijn land van herkomst Marokko. Mede gelet hierop heeft verzoeker dan ook geen enkel intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3, eerste alinea Vw.

Rekening houdend met deze al deze elementen is verzoeker van mening dat hij op een voldoende wijze aantoont dat hij een gegronde vrees tot vervolging aantoont.

4.5. Met betrekking tot subsidiaire bescherming:

Naast de vluchtelingenstatus kan aan de asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op ernstige schade.

Verzoeker dient aan te tonen dat hij, bij terugkeer naar het betrokken land of naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt Marokko in geen geval een veilige plaats en dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Bijgevolg kan uw Raad op grond van de voorgelegde informatie wel overgaan tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.

De verzoeker verzoekt de Raad in hoofddorde om het subsidiair beschermingsstatuut toe te kennen op grond van bovenstaande informatie.

Ondergeschikt verzoekt verzoeker de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS nu hoe dan ook vast staat dat de beslissing niet gestoeld is op alle actuele informatie en de beslissing niet genomen is gebaseerd is op een grondig onderzoek."

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker verklaarde bij aanvang van de asielprocedure het volgende over zijn vrees of het risico bij terugkeer (CGVS-vragenlijst, stuk 6, p. 1-2). Hij werd nooit gearresteerd in Marokko en heeft er nooit in de gevangenis gezeten. Hij werd er nooit door een rechtbank veroordeeld en er is nooit een proces tegen hem gestart. Hij was nooit actief binnen een organisatie. Hij meent dat hij niet kan terugkeren, omdat hij er geen eigendom bezit en bijgevolg op straat zal belanden. Hij verklaart dat hij nooit school heeft gevolgd en analfabeet is. Hij werkte als kelner in Marokko. Hij werd ontslagen en kwam niet meer aan de bak op de Marokkaanse arbeidsmarkt. Aangezien hij zonder werk zat, besloot hij 33 jaar geleden om naar Spanje te trekken. In Spanje kon hij een verblijfsvergunning op basis van werk krijgen. Hij werkte in Girona en andere Spaanse steden als bouwvakker. De economische crisis sloeg zo'n vijf jaar geleden toe in Spanje. Als gevolg van deze crisis verloor hij zijn job. Hij besloot naar België te komen om hier te kunnen werken. Zijn verblijfsvergunning in Spanje is niet meer geldig, omdat hij in België werd opgesloten en zo kon hij de vergunning niet verlengen. Gevraagd of hij problemen ondervond met de Marokkaanse autoriteiten, antwoordt verzoeker dat er hem steeds stomme vragen over het verleden worden gesteld. De vragen die worden gesteld, houden geen verband met zijn huidige problemen. Hij zegt dat hij of een verblijfsvergunning wil of wordt teruggestuurd naar Spanje. Hij is niet van plan hoe dan ook om naar Marokko terug te keren. Hij zat jarenlang ten onrechte opgesloten in de Belgische gevangenis en meldt dat hij ziek is en psychologisch vermoeid. Hij heeft geen problemen met de Spaanse autoriteiten. Hij herhaalt dat hij ziek is, diabetes heeft en rugpijn, alsook een zwak gezichtsvermogen. Hij vreest dat hij niet medisch behandeld kan worden in Marokko, omdat hij geen job zal vinden, er dakloos zal zijn en niet weet hoe hij medische hulp kan betalen. Hij geeft aan dat hij geen beroep kan doen op de hulp van familieleden, dat niemand hem zal helpen. Tot slot voegt hij nog toe dat hij een halfzus heeft langs vaderszijde die bij zijn vader te Nador zou verblijven.

Tijdens het CGVS-interview herhaalt verzoeker zijn socio-economische problemen die hij vreest bij een terugkeer.

Verzoekers toelichting in het verzoekschrift herneemt dat hij pas op 30 november 2017 asiel heeft aangevraagd, omdat hij zeer lang over een verblijfsrecht beschikte in Spanje en omdat hij pas bij zijn opsluiting in het gesloten centrum te Merksplas informatie kreeg over de asielprocedure. Los van de vraag of dergelijke verschoning kan worden aanvaard, laat dit gegeven niet toe om vast te stellen dat verzoeker een behoefte heeft aan internationale bescherming. De bestreden beslissing is overigens niet gesteund op tegenstrijdigheden in zijn relaas, en ook niet op de loutere vaststelling dat hij zijn asielaanvraag laattijdig heeft ingediend. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij vormen van intimidatie en bedreigingen heeft ontvangen in Marokko. De toelichting in het verzoekschrift dat hij werd vrijgelaten en de paragraaf over *“de moord op Chief Nana en zijn vader”* heeft bovendien geen betrekking op verzoekers zaak en aangehaalde socio-economische moeilijkheden. De asielaanvraag en het beroep zijn niet gesteund op een gegronde vrees voor vervolging, omdat verzoeker enkel socio-economische moeilijkheden aanhaalt die een terugkeer met zich zouden brengen, temeer dergelijke moeilijkheden niet ressorteren onder de vervolgingsgronden van het Vluchtelingenverdrag.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Op basis van de aangehaalde socio-economische moeilijkheden komt verzoeker niet in aanmerking voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien deze geen ernstige schade inhouden overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat er echter geen concrete elementen voorhanden zijn die wijzen op een dergelijk risico, nu er geen sprake is van een gewapend conflict.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP